

Фуриозан упад “марсоваца”, са џиповима без таблица и униформама без ознака, претресање комшијских станова и аутомобила који су се ту затекли свакако не служи на част никоме, а најмање српској полицији. Али ко још у овој земљи у последњих неколико година мисли о части?! Најмање они који издају овакве налоге, чија је једина опсесија хапшење Ратка Младића, као и хајка на све оне који не желе да виде легендарног генерала у оном светлу у ком нам га они представљају.

У чему је генералов грех? Можда у томе што није допустио да се српском живљу у Босни догоди масакр, онакав какав је био 1941, онакав какав су имали војници ЈНА у Тузли и Сарајеву? Или да можда допусти да се отвори “сабирни центар”, као онај у Јасеновцу, који Хрвати данас називају “луна-парком”!

Ништа данас није толико мистично као “случај Сребреница”, који у најмању руку треба добро испитати, пре него што се влада залети да донесе било какву резолуцију. На то упозоравају, сем становника Републике Српске, и интелектуалци широм света.

Шта то све вреди, кад се у кућу генерала Младића упада као у фабрику наркотика, када се од свих Срба тражи да се посипају пепелом и да прихвате кривицу за све ружне догађаје од Понтија Пилата до дана данашњег. И моја два папагаја (можда ће сад тужилаштво рећи “одакле му новац за папагаје”) понављају да је Космет српски, али нисам запазио да су српске специјалне снаге нарочито заинтересоване да тамо заведу ред. Нисам приметио да су упали у кућу Хашима Тачија и Рамуша Харадинаја, да су их заинтригирани њихови банковни рачуни, као и организација терористичке и нарко-мреже на сувереној српској територији. Од свега смо видели само “поповски пуч” и медијску хајку на владикау Артемија, кога чак нисмо ни имали прилике да чујемо, ваљда опет због надалеко чувеног англосаксонског права.

Но, вратимо се генералу. Ако је неко имао прилику да прочита књигу Љубодрага Стојадиновића *Ратко Младић – између мита и Хага*, могао је да запази ратне фотографије генерала Младића са командантима “мировних” мисија. Са колико дивљења и страхопоштовања тог човека гледају команданти Алијансе. Питам се само да ли су господин тужилац, војни министар, председник Републике Србије, а и остали који су константно у прилици да комуницирају са америчким и британским амбасадором имали такву част да буду посматрани таквим очима! Дубоко сам убеђен да нису, а и

Генерал између мита и Хага

Пише: Саша Рендић
недеља, 28 фебруар 2010 11:02

зашто би?!